

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/14/2017
Identifikačné číslo spisu:	7211210308
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7211210308.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne R., bývajúcej v N., zastúpenej JUDr. Martou Šuvadovou, advokátkou v Košiciach, Floriánska č. 16, proti žalovanej Mestskej časti Košice - Západ, so sídlom v Košiciach, Trieda SNP č. 39, zastúpenej JUDr. Monikou Meňhartovou, advokátkou v Košiciach, Floriánska 16, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 42 C 57/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 9. júna 2016 sp. zn. 5 Co 50/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II rozsudkom z 19. októbra 2015 č. k. 42 C 57/2011-380 určil, že „výpoveď zamestnávateľa zamestnankyni podľa § 63 ods. 1 písm. d/ bod 1 zákona č. 311/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov“ zo dňa 8. marca 2011 doručená žalobkyňi žalovanou 8. marca 2011 je neplatná, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok vo výške 99,50 eur do troch dní a rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné rozhodnutie. V konaní mal preukázané, že Miestne zastupiteľstvo Mestskej časti Košice - Západ na svojom XIV zasadnutí 24. februára 2009 zvolilo žalobkyňu na funkciu miestneho kontrolóra na funkčné obdobie 6 rokov a následne žalovaná so žalobkyňou uzatvorila 14. apríla 2009 pracovnú zmluvu na dobu určitú od 15. apríla 2009 do 14. apríla 2015. Ďalej mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobkyňa bola platne odvolaná z funkcie miestnej kontrolórky 22. apríla 2010 uznesením Miestneho zastupiteľstva Mestskej časti Košice - Západ č. 313-22/04-210 a výpoveď z pracovného pomeru bola žalovanej podľa § 63 ods. 1 písm. d/ bod 1 Zákonníka práce daná v lehote podľa § 63 ods. 3 Zákonníka práce. Uviedol, že platnosť predmetnej výpovede posudzoval z hľadiska hmotnoprávnych podmienok tak, ako ich ustanovuje Zákonník práce účinný v čase dania výpovede. Výpoveď mala písomnú formu, bola doručená žalobkyňi toho istého dňa, výpovedný dôvod bol uvedený označením ustanovenia § 63 ods. 1 písm. d/ bod 1 Zákonníka práce a skutkovo vymedzený označením uznesenia Miestneho zastupiteľstva Mestskej časti Košice - Západ č. 313-22/042010, ktorým bola žalobkyňa dňom 1. mája 2010 odvolaná z funkcie miestnej kontrolórky.

Uvedením týchto skutočností vo výpovedi žalovaná naplnila výpovedný dôvod tak, že vo svojom súhrne nie je skutkovo, ani právne zameniteľný s iným dôvodom. Tým táto výpoveď spĺňa podmienky svojej platnosti v zmysle ustanovenia § 61 ods. 1, 2 Zákonníka práce. Predpokladom výkonu funkcie kontrolóra a rovnako aj založenia pracovného pomeru na výkon tejto funkcie, je jeho zvolenie obecným zastupiteľstvom. Tým, že žalobkyňa bola platne odvolaná z funkcie kontrolórky uznesením, ktoré nebolo v čase rozhodovania súdu zákonne zrušené, bol daný výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. d/ bod 1 Zákonníka práce. S poukazom na § 63 ods. 2 písm. b/ Zákonníka práce sa súd prvej inštancie ďalej zamerlal na skúmanie splnenia ponukovej povinnosti zamestnávateľa. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaná v čase dania výpovede žalobkyni disponovala dvomi voľnými pracovnými miestami. Porovnaním vhodnosti týchto dvoch voľných pracovných miest dospel k záveru, že pre žalobkyňu bola vhodnejšia práca referenta majetkového oddelenia, ktoré však žalobkyni nebolo ponúknuté, a nie ponúknutá práca opatrovateľky pre občanov v domácnosti. K tomuto záveru súd prvej inštancie dospel porovnaním kvalifikačných predpokladov a schopností žalobkyne s prihliadnutím na jej zdravotné ťažkosti obmedzujúce ju pri výkone fyzickej práce. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd dospel k záveru, že predmetná výpoveď daná žalobkyni 8. marca 2011 je neplatná pre porušenie ustanovenia § 63 ods. 2 Zákonníka práce, keď žalovaná pred uplatnením výpovede ponúkla žalobkyni z dvoch pracovných miest, ktorými disponovala, len pracovné miesto, ktoré sa javí pre žalobkyňu ako menej vhodné. Takéto konanie súd hodnotí ako porušenie ponukovej povinnosti, teda porušenie hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede.

2. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovanej rozsudkom z 9. júna 2016 sp. zn. 5 Co 50/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Po doslovnom uvedení podaní účastníkov (č. l. 2-4 rozsudku), doslovnom uvedení odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (č. l. 4-7 rozsudku), odvolania žalovanej (č. l. 7-11 rozsudku) a vyjadrenia žalobkyne (č. l. 11-13 rozsudku), s poukazom na § 219 ods. 1, 2 O.s.p. uviedol, že odvolaním napadnutý rozsudok je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, vec správne právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu, s odôvodnením sa v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti uvádzané žalovanou v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa súd výstižne a presvedčivo vyrovnal. Uviedol, že pokiaľ žalovaná považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný a nepresvedčivý, ide len o jej ničím nepodložený subjektívny názor, pretože rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám § 157 ods. 2 O.s.p. V konaní nedošlo ani k vade podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. a súd posúdil vec správne aj po právnej stránke, keď použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval (č. l. 13-14 rozsudku).

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala 28. októbra 2016 žalovaná dovolanie totožné s odvolaním podaným proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., t. j., že predmetná právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Uviedla v ňom podrobný prehľad doterajšieho konania (č. l. 428-433), v ktorom zdôraznila, že v čase dania výpovede žalobkyni prejavil zamestnávateľ jasný úmysel v tom čase voľné miesto referenta na majetkovom oddelení obsadiť Y., u ktorého však okolnosti na jeho strane zabránili obsadiť toto miesto od 1. marca 2011 a teda formálne vznikol pracovný pomer až 15. marca 2011. Nesúhlasí s názorom súdu, že vhodnejším pracovným miestom pre žalobkyňu bola práca referenta na majetkovom oddelení. Zastáva názor, že žalobkyni bolo ponúknuté vhodné voľné pracovné miesto - výkon opatrovateľskej služby pre občanov v domácnosti vrátane opatrovateľskej služby imobilných občanov, ktoré plne zodpovedalo jej zdravotnému stavu, schopnostiam a jej kvalifikácii. Záverom uviedla (str. 433-434), že v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - sp. zn. 2 Cdo 272/2015, 4 Cdo 222/2009 a 4 MCdo 5/2010 - ani v jednom z uvedených rozhodnutí najvyšší súd nevyslovil právny názor, že by zamestnávateľ mal ponúknuť zamestnancovi v zmysle ponukovej povinnosti všetky pracovné miesta ktorými disponuje, ani to z ustálenej judikatúry nevyplýva. S poukazom na ustanovenie § 63 ods. 2 písm. b/ Zákonníka práce uviedla, že z formulácie predmetného ustanovenia nevyplýva povinnosť zamestnávateľa ponúknuť zamestnancovi všetky voľné, pre zamestnanca vhodné pracovné miesta a „normatívny text“ hovorí o jednom vhodnom pracovnom mieste. S odkazom na vyššie uvedené dôvody uzavrela, že podľa jej názoru súd prvej inštancie a tiež

odvolací súd v predmetnej otázke rozhodli „odlišne“ od ustálenej rozhodovacej praxe (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.) najvyššieho súdu (č. l. 434), preto navrhuje napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne zmeniť a žalobu zamietnuť.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že sa stotožňuje s rozhodnutím odvolacieho súdu a dovolanie žalovanej považuje za nedôvodné. Uviedla, že súdy nepoužili extenzívny výklad § 63 ods. 2 písm. b/ Zákonníka práce, ako sa to žalovaná snaží naznačiť. Zdôraznila, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať a prehodnocovať vykonané dokazovanie vo vzťahu k vhodnosti pracovného miesta zo strany nižších súdov. Navrhla dovolanie ako neprípustné odmietnuť, resp. zamietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) dovolací súd uvádza:

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti C.s.p. treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (por. napr. rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (por. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (por. 3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (por. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C.s.p. V danom prípade je v dovolaní uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 C.s.p.

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolaateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku tejto viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolaateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 C.s.p. je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu.

14. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vymedzuje dovolaateľ z § 421 C.s.p., má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.) kľúčový význam. Závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolaateľom (por. § 432 C.s.p.). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolaateľ súdu vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolaateľom označenej právnej otázky.

15. Žalovaná prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., t. j., že právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolací súd zdôrazňuje, že všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú žalovanou v dovolaní označené sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Ako už bolo vyššie naznačené § 432 ods. 2 C.s.p. uvádza spôsob, ako má dovolaateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Uvedené ustanovenie je nutné vykladať v súvislosti s § 421 C.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolaateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Pre úplnosť treba uviesť, že uplatnenie odvolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. a súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. sa vzájomne vylučuje, pretože ak dovolací súd rozhoduje o danej právnej otázke rozdielne, nemožno hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi odvolacieho súdu a vzájomná kumulácia týchto dôvodov je potom vylúčená (por. tiež rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 1 VCdo 2/2017).

16. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., by mal dovolaateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a napokon uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z písm. c/ tohto ustanovenia, by

mal konkretizovať rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých je daná právna otázka rozhodovaná rozdielne. Len polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ resp. c/ C.s.p.

17. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C.s.p., ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 C.s.p. (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str.1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017). V prípade dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., je dovolateľ povinný označiť rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých bola konkrétna právna otázka dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

18. Len za predpokladu, že dovolateľ relevantne odôvodní prípustnosť dovolania s tým, že uvedie len ten z dôvodov (§ 421 ods. 1 písm. a/, resp. c/ C.s.p.), ktorý z jeho pohľadu atribúty v tomto ustanovení uvedené napĺňa, dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia, spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ.

20. V prejednávanej veci však žalovaná na podporu svojich argumentov týkajúcich sa splnenia ponukovej povinnosti zamestnávateľa podľa § 63 ods. 2 písm. b/ Zákonníka práce (potreba ponuky jedného alebo všetkých voľných miest), z ktorých vyvodzovala prípustnosť dovolania, s poukazom na ustálenú judikaturu označila len rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 272/2015, 4 Cdo 222/2009 a 4 MCdo 5/2010, ktoré však nie je možné aplikovať na dôvody dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ ale ani písm. c/ C.s.p. z dôvodu, že ani jedno z uvedených rozhodnutí danú problematiku neriešilo (koľko miest je zamestnávateľ povinný ponúknuť aby splnil svoju ponukovú povinnosť).

21. Dôvodom pre odmietnutie dovolania je skutočnosť, že dovolateľkou uplatnený dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 421 ods. 1 tohto právneho predpisu. Dovolaťka zastúpená advokátkou totiž označila za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ C.s.p. Podľa názoru dovolacieho súdu podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 C.s.p. neboli splnené, keď žalovaná v dovolaní neoznačila rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, od ktorých sa odvolací súd odklonil a zaujal iný právny názor, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal dovolací súd vo svojich rozhodnutiach a rovnako neoznačila rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce rozdielne právne názory. Z tohto dôvodu dovolací dôvod nebol žalovanou vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až 435 C.s.p. Absenciu takej náležitosti považuje C.s.p. za dôvod pre odmietnutie dovolania.

22. Najvyšší súd, konštatujúc danosť dôvodov pre odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. f/ C.s.p., dovolanie žalovanej odmietol.

23. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.